

REPUBLIKEINSE VOLKSPARTIJ

Vereniging van het volk voor het herstel van de democratie

OPRICHTINGSHANDVEST

**Goedgekeurd op het stichtingscongres van de
Union populaire républicaine op 25 maart 2007.**

Nederlands

Droits réservés — Alle rechten voorbehouden

UPR, 15 rue Énard, 75012 PARIS, FRANCE — www.upr.fr

Op 25 maart 2007, de vijftigste verjaardag van het verdrag van Rome, kwam een groep Fransen van alle leeftijden en standen in congres bijeen en besloot samen de partij Union Populaire Républicaine (lett. Republikeinse Volkspartij, afgekort UPR) op te richten. Doel van de partij is de onafhankelijkheid van Frankrijk te herstellen, het Franse volk zijn vrijheid terug te geven, en ervoor te zorgen dat het land opnieuw zijn historische rol kan spelen als voorvechter van de vrijheid der volkeren en der naties over de hele wereld.

Voorts is onder de stichtende leden overeengekomen om onderhavig Handvest op te stellen, met de bedoeling daarin nader te omschrijven waarin de specificiteit van de analyses en van het partijprogramma van de UPR bestaat. Elk intredend lid van de UPR wordt verondersteld dit document te hebben doorgelezen, akkoord te gaan met de daarin gemaakte analyses en besluiten, en bereid zijn de strekkingen ervan uit te voeren.

1. Analyse van de toestand van Frankrijk: Europa is het probleem, niet de oplossing

De UPR onderscheidt zich van alle andere bestaande politieke partijen op twee wezenlijke punten:

- enerzijds m.b.t. de analyse van de toestand van Frankrijk,
- anderzijds m.b.t. de middelen om Frankrijk uit de zware politieke, economische, sociale en morele crisis te helpen, waarin het land steeds dieper verzinkt.

De Europese eenmaking is stellig niet de enige oorzaak van alle problemen van Frankrijk, maar toch de hoofdoorzaak. In tegenstelling tot hetgeen we sinds een halve eeuw dringend verzocht worden te geloven, is de Europese eenmaking niet de oplossing, maar de oorzaak. Met name heeft die eenmaking ertoe geleid dat de Fransen thans onder buitenlands bewind staan, waardoor de democratische keuzes die ze maken irrelevant zijn geworden, hun toekomst op ongegronde wijze definitief is vergrendeld, en hun van buitenuit willekeurig wordt voorgeschreven welke de gebieden zijn waar hun belangstelling nog naar mag uitgaan. Uiteindelijk gevolg is dat ze voor onbepaalde tijd en zonder reden komen te vervallen in zelfverachting en in een vorm van vertwijfeling.

De UPR is een partij van de 21ste eeuw die inzicht heeft in wat er zich echt in Frankrijk en de wereld afspeelt

De diversiteit in herkomst, leeftijd, opleiding en beroep van haar leiders en militanten maakt dat de UPR geen partij is van door heimwee naar het verleden geplaagde onwetenden. Wel integendeel, de UPR is een partij die is opgericht in de 21ste eeuw, die perfect vertrouwd is met de technologie van onze tijd, de grootste aandacht heeft voor wat er zich elders in de wereld afspeelt, zich terdege bewust is van de complexiteit van de internationale vraagstukken en van de dwang der economische noodwendigheden, en een heldere kijk heeft op de algemene evolutie van de wereld, op de veranderende opvattingen, alsook op Frankrijks eeuwenoude traditie van openheid en uitstraling.

De meeste Franse politieke partijen huldigen de opvatting dat de problemen van Frankrijk voortkomen uit de achterstand die het land zou hebben opgelopen in het doorvoeren van zog. “onvermijdelijke hervormingen”, achterstand die te wijten zou zijn aan de schoorvoetendheid waarmee de Fransen hun land afstemmen op de andere landen van de wereld. Maar terwijl lancinerende schuldgevoelens daaromtrent onophoudelijk bij de Franse burgers worden aangewakkerd, hebben genoemde politieke partijen nooit degelijk, uitvoerig en ideologisch onbevooroordeeld onderzoek gedaan naar de ware redenen die de successen of mislukkingen van de andere landen van de wereld kunnen verklaren. Heel anders is de benaderingswijze van de UPR, die haar analyses stoelt op een nauwgezette en onbevooroordeelde studie van wat er elders op de planeet gedaan wordt – en niet alleen in een aantal Europese landen of in de Verenigde Staten.

Nauwkeurige analyses die de bestaande vooroordelen ontkrachten

De UPR is bijv. de enige Franse politieke partij:

- die erop wijst dat het opbouwen van een continentale politieke entiteit, met een supranationale regering zoals de Europese Commissie er een is, nergens anders in de wereld wordt nagebootst, en dat integendeel overal het beginsel van de natiestaat overheerst;
- die onderstreept dat er blijkens alle wereldwijd beschikbare statistieken geen enkele correlatie is tussen de grootte van een staat en de levensstandaard van de bevolking, maar dat er wél een is tussen patriotisme en economische groei;
- die erop wijst dat bedrijven in Europa alsmear vaker allianties aangaan met bedrijven elders op de wereld, inzonderheid in Azië, om harder te kunnen concurreren met bedrijven uit andere Europese landen. Die uitgesproken tendens in het zakenleven bewijst de complete onjuistheid van het argument dat de Europese eenmaking een economische en industriële noodzaak is en dat men daarmee zog. “Europese kampioenbedrijven” kan laten ontstaan ⁽¹⁾;
- die de besluitvormingsketens binnen de Europese instanties minutieus blootleegt, alsook de marginalisering van Frankrijk daarin en het aanzienlijke gewicht van Amerikaanse beïnvloedingsnetwerken;
- die de Franse burger inlicht over de steeds verder oplopende netto kost die de Europese eenmaking veroorzaakt voor de Franse economie en overheidsfinanciën;
- die aan de hand van statistische vergelijkingen bewijst dat Frankrijk niet in zo’n rampzalige financiële situatie vertoeft als beweerd wordt;
- die aan het licht brengt dat heel wat landen in de wereld, in de eerste plaats Japan en de Verenigde Staten, zich niets aantrekken van de Maastricht-criteria, terwijl ons wordt voorgehouden dat inachtneming van genoemde criteria een absolute voorwaarde is voor een goed economisch en financieel beleid;
- die uitlegt dat indien er één land is dat met faillissement bedreigd is, het wel de Verenigde Staten zijn, waar alle economische actoren (federale staat, deelstaten, particuliere bedrijven en huishoudens) veel dieper in de schulden steken dan hun Franse tegenhangers ⁽²⁾.

De UPR heeft een nuchtere en realistische kijk op economische en sociale vraagstukken, wat o.m. inhoudt dat ze zowel de noodzaak van industriële, wetenschappelijke en commerciële competitiviteit en dynamisme, als ook de legitieme vastberadenheid van de Fransen om hun eigen sociaal stelsel en eigen opvattingen over de samenleving te behouden, tot haar principes rekent.

Maar de UPR stelt ook duidelijk dat geen enkel van de ernstige problemen waar Frankrijk momenteel mee te kampen heeft duurzaam kan worden opgelost zo het gevolgde beleid niet kan rekenen op duidelijke en massale toestemming van de Fransen. Die toestemming kan van de Franse burgers niet worden verkregen indien het bewind dat écht over hen regeert niet is voortgekomen uit de vrij geuite wil van de Franse natie, via écht democratisch gemaakte keuzes. M.a.w. kan Frankrijk niet lang tegen de wil van het volk in worden bestuurd.

De politieke patstellingen in Frankrijk zijn het gevolg van het feit dat het Franse volk – of dit nu wordt toegegeven of niet – onder buitenlands bewind is gesteld

De UPR, daarbij steunend op de lessen van meer dan 1500 jaar geschiedenis, herinnert eraan dat het Franse volk het nooit voor langere tijd heeft aanvaard te worden geregeerd door een buitenlands bewind of door een bewind waarvan het diep in zijn hart de wettigheid niet erkent.

Niettegenstaande alle pogingen om een gunstige, toekomstgerichte, utopische, of verdoezelende beeldvorming van de EU op te bouwen, kan men er niet omheen dat er niet zoiets als een Europees volk bestaat, wat impliceert dat de Fransen via de EU worden onderworpen aan een buitenlands bewind, van oligarchische aard, dat bovendien niet is verkozen, en waar ze de wettigheid eigenlijk niet van erkennen. De hele Franse geschiedenis maakt duidelijk dat dergelijke onderwerping enkel van voorbijgaande aard kan zijn. Op de lange termijn is dit echter niet houdbaar.

Ook al hebben de Fransen soms de indruk gewekt dat ze instemden met de “Europese eenwording”, o.m. bij het referendum over het verdrag van Maastricht, dat op het nippertje werd goedgekeurd, is het nooit tot zo’n schijnbare instemming gekomen zonder dat eerst zware psychologische druk was uitgeoefend, in troebele omstandigheden, waarbij de Franse kiezer werd bedreigd met de

ergste gevolgen in geval van afwijzing. Nooit zijn de Fransen open en eerlijk gewaarschuwd voor de heel concrete negatieve gevolgen van de massale bevoegdheidsoverdrachten waarin ze met aandrang verzocht werden toe te stemmen, en die haastig en in de grootste onduidelijkheid, als gold het hier een onbenulligheidje, worden doorgevoerd. Nooit werden de Fransen er bijv. met passende uitdrukkelijkheid en plechtigheid op gewezen dat voortaan alle grote strategische keuzes i.v.m. de toekomst van Frankrijk, zij het inzake buitenlands beleid of defensie, zij het op sociaal en economisch gebied, zij het m.b.t. het munt- of milieubeleid enz., niet meer aan hun stemmen onderhevig zouden zijn — meer nog: dat zelfs als die keuzes nefast zouden blijken te zijn (zoals we dat nu wel degelijk kunnen vaststellen) diezelfde beslissende keuzes hun desondanks verder zouden worden opgelegd, van buiten af, door de bestuurders van een zinloos wagenspan, weldra bestaande uit een dertigtal Staten, waar Frankrijks invloed marginaal is terwijl andersom de invloed van de Verenigde Staten via hun beïnvloedingsnetwerken inmiddels verpletterend is geworden.

Overstelpst met een onophoudelijke propaganda die hun voorhoudt dat de Europese eenwording zowel een vredesproject vormt als een historische wetmatigheid, een politieke noodzaak, een dringende economische oplossing, een sociaal vooruitstrevend project, een morele plicht en dies meer, zijn de Fransen thans zover dat het amper nog bij hen opkomt dat een en ander toch eerst even nader onderzocht zou moeten worden, dat misschien ook wel eens het bewijs van het omgekeerde zou kunnen worden geleverd, en het dan gewettigd is zich ertegen te verzetten. Aan de andere kant echter hadden de Fransen zich ook nooit kunnen indenken dat hun eigen verkozenen niet meer zouden beslissen over de strategische keuzes van Frankrijk. Verder is het hun totaal onvoorstelbaar dat de 26 overige lidstaten, waarmee ze in de echt zijn getreden, vaak zonder hun toestemming, nu meerderheden zouden kunnen vormen die aan het Franse volk beslissingen dicteren die de Fransen afwijzen.

Resultante van al die tegenstrijdigheden is verregaande geestesverwarring, die overigens alleen maar toeneemt naarmate de Fransen op grond van zakelijke feiten meer en meer tot bevindingen komen die regelrecht indruisen tegen de fabelachtige beloftes die ze jaar na jaar te horen hebben gekregen:

- is hun niet verzekerd dat Europa gelijk staat met vrede? Maar ze constateren dat Europa Frankrijk wil meesleuren in oorlogszuchtige coalities aan de zijde van de Verenigde Staten om oorlogen te gaan voeren die het internationaal recht schenden, zoals bijv. in Irak.
- de euro staat voor meer economische groei en werkgelegenheid? Maar de euro-zone bengelt qua groei en werkgelegenheid wereldwijd voortdurend op de laatste plaats.
- Europa staat voor welvaart? Maar de koopkracht stagneert of gaat achteruit en de vooruitzichten waren nog nooit zo somber.
- Europa kan industriële kampioenbedrijven doen ontstaan die het kunnen opnemen tegen de Verenigde Staten en China? Maar de Europese Commissie maakt de invoering van elke economische beschermmaatregel onmogelijk (maatregelen die de Verenigde Staten en China doodleuk wél nemen), vergemakkelijkt de opkoop van de metaalnijverheid door Indische belangengroepen, vindt normaal dat bedrijven naar het buitenland vertrekken, en dat hele stukken van de Franse industrie, zoals de textielsector, de meubel-, optiek-, en speelgoedindustrie enz., worden tenietgedaan, en moedigt dit zelfs aan.
- Europa staat voor betere sociale garanties? Maar de Europese Commissie vindt de delokalisaties naar lagelonenlanden verantwoord en weigert elke sociale en fiscale harmonisatie binnen de Europese Unie; daardoor begunstigt de Commissie openlijk de meest schrijnende sociale en fiscale dumping.
- Met Europa hebben we de migratiestromen beter in de hand? Maar door de Schengen-akkoorden zijn integendeel alle controles aan de grenzen afgeschaft en Frankrijk omgevormd tot een zeef waar mensen en goederen ongehinderd binnen kunnen komen.
- Europa steunt de Franse landbouw? Maar in Brussel staat de quasi-verdwijning van de traditionele Franse landbouw geprogrammeerd.
- enz.

(1) Fusies van Europese bedrijven worden af en toe overwogen, maar worden vaak tegengehouden door de Europese Commissie in naam van de strijd tegen monopolievorming.

(2) Het Amerikaanse volk — waarvoor onze eerbied en dankbaarheid — is ook slachtoffer van die situatie.

Een ontzaglijk misverstand ligt aan de basis van de Franse politieke crisis

Samengevat: door de onophoudelijke propaganda kan onmogelijk een kritische balans worden opgemaakt van het Europese eenmakingsproces. Elke aanvechting tot kritische invraagstelling staat vrijwel gelijk met heiligschennis, terwijl de resultaten, die op alle gebied alsmaar rampzaliger zijn, waarachtig geen reden tot voldoening schenken.

Zodoende is in de loop van de laatste decennia een ontzaglijk misverstand ontstaan. Van uiterst links tot uiterst rechts is er heus geen enkele politieke leider die het ook maar aandurft positie te nemen tegen het beginsel zélf van de Europese eenwording. Maar tegelijkertijd is er over het hele politieke spectrum in Frankrijk geen enkele leider die zich uitspreekt voor het Europa zoals het momenteel bestaat. Dat bleek o.m. tijdens de campagne voor het referendum van mei 2005 over de Europese grondwet. Immers, zoals dit te weinig door observatoren is onderstreept, terwijl de voorstanders van neen ondubbelzinnig uiting gaven aan hun afwijzing van het Europa in zijn huidige vorm, hadden ook de voorstanders van ja diezelfde afwijzende houding, maar haalden daarbij het argument aan dat die Grondwet nu eindelijk de nodige veranderingen mogelijk zou maken ("stem ja voor een goed functionerend Europa", "Ja voor een sociaal Europa", enz.).

Kortom, alle Franse politieke leiders staan achter het principe van de Europese eenwording en zijn tegen de manier waarop die eenwording momenteel verloopt. Om die tegenstrijdigheid op te lossen verklaart iedereen onveranderlijk dat hij voor een "ander Europa" is en laat voor de steeds skeptischer wordende kiezer uitschijnen dat genoemd "ander Europa" bij wijze van spreken een Frankrijk in groot formaat zal zijn. Maar van geen enkele van die leiders zal men ooit vernemen dat dit aanlokkelijk vooruitzicht slechts een vrome wens is die geen enkel effect zal ressorteren. Immers, als Europa is geworden wat het nu is, is dit niet gebeurd door toeval of onoplettendheid; Europa is de resultante van 27 tegengestelde nationale belangen, waardoor Frankrijk, met thans nog slechts één Europees Commissaris op 27 (d.i. 3,7%), niet meer bij machte is om zijn standpunt en door te drukken, zijn eigen waarden en belangen te doen gelden in een cenakel waarin landen die zich naar de Verenigde Staten plegen te schikken sterk in de meerderheid zijn.

De UPR is van mening dat die veralgemeende politieke schizofrenie er de voornaamste oorzaak van is dat de Franse situatie volledig is vastgelopen. Aangezien de Franse politieke partijen de diagnose niet tot de uiterste conclusies willen, of durven, doortrekken en niet willen overstappen tot een in toto verwerpen van de Europese eenmaking, kunnen die partijen bij de publieke opinie en de media slechts een indruk van onsamenhangendheid achterlaten, die rampzalig blijkt te zijn voor de democratie: men heeft kritiek op Europa, maar men blijft achter het beginsel ervan staan, en heeft daarbij geen enkel voorstel te formuleren – om Europa enigszins aantrekkelijker te maken voor de Fransen – die de goedkeuring zou kunnen wegdragen van de 26 overige lidstaten. Gevolg is dat de gehele Franse politiek verward overkomt en de burger niet meer vermag te mobiliseren, daardoor ruim baan makend voor alle vormen van extremisme. Het is dus van vitaal belang om duidelijkheid te scheppen in de politieke situatie in Frankrijk, met name door het oprichten van een partij met als voornaamste doel het opruimen van hierboven genoemd misverstand.

2. Om er weer bovenop te komen moet Frankrijk uit de Europese unie treden

De gedwongen eenmaking van het Europese continent is hoegenaamd geen project dat vrede, democratie en welvaart met zich brengt, hoe gunstig het ook wordt afgeschilderd en welke beloften er ook aan worden gekoppeld; het gaat integendeel om een noodlottige utopie die Frankrijk en de andere landen van Europa onweerstaanbaar drijft naar een dictatoriale politieke structuur, die economisch ineffectief is, sociaal onaanvaardbaar, diplomatiek oorlogszuchtig, sociologisch onzinnig en cultureel onmenselijk.

Enkel de onafhankelijkheid van Frankrijk en de soevereiniteit van het Franse volk zijn bij machte de voorwaarden te scheppen voor 's lands welvaart en uitstraling in de wereld, voor een goed werkende democratie, en voor een beleid gericht op wereldvrede en goede verstandhouding tussen de volkeren, zonder onderscheid van geografische herkomst of godsdienstige overtuiging.

Komaf maken met alle dubbelzinnigheid

Een van de essentiële redenen waarom de UPR is opgericht is de bevinding dat de politieke bewegingen die zich als voorstanders van nationale soevereiniteit opstellen er allemaal programma's op nahouden die aan duidelijkheid te wensen overlaten, en wel in dubbel opzicht:

- enerzijds behandelen ze het thema soevereiniteit als een thema onder vele andere. De Europese kwestie wordt daardoor bedolven onder een vloed van andere thema's, wat ertoe leidt dat het cruciale, specifieke en beslissende karakter van het noodzakelijke herstel van Frankrijks nationale soevereiniteit uit het oog wordt verloren.
- anderzijds nemen ze de mythe van een voor verbetering vatbaar Europees eenmakingsproces voor hun rekening. Ook zij verklaren voorstander te zijn van een "ander Europa", weze het een "Europa der natiën", zonder daarbij nauwkeurig te kunnen uitleggen waaruit dit zou kunnen bestaan, noch met welk wondermiddel men daar de Europese Commissie en de 26 overige lidstaten warm voor zou kunnen maken ⁽³⁾.

Overwegende dat juist die dubbelzinnigheden er de oorzaak van zijn dat een mening, die bij de bevolking ruim in de meerderheid is, in Frankrijk niettemin steeds aan de kant blijft staan, heeft de UPR als gedragsregel aangenomen er steeds een helder en duidelijk programma op na te houden en dit op een nuchtere, democratische en onomwonden manier aan de Fransen voor te leggen. Dat programma heeft tot doel Frankrijk uit de zogenaamde Europese "Unie" te laten treden, onder verwerping van elk nieuw Europees integratieproject en van elke poging tot verwateren van de Europese naties of tot beroving van de vrijheid van het Franse volk, onder welke vorm ook.

In de praktijk is de UPR de enige politiek beweging die stelt (en in haar statuten heeft opgenomen) dat de toestand van Frankrijk slechts hersteld kan worden na uitvoering van de drie volgende basisoriëntaties:

- 1) nietigverklaring van alle Europese verdragen, met inbegrip van het Verdrag van Rome ⁽⁴⁾,
- 2) afwijzing van het begrip "Europese eenmaking" annex alle bijbehorende afgezaagde beloftes van een "ander Europa" ⁽⁵⁾,
- 3) opneming in de Franse grondwet van een bepaling waarbij elke overdracht van soevereiniteit verboden is als die niet beperkt is tot zeer scherp omschreven, in de tijd en in hun object duidelijk begrensde domeinen, en niet is geregeld door internationale verdragen gesteund op wederkerigheid en gelijkheid tussen staten.

De UPR meent dat met dat programma, door de glashelderheid ervan en de geweldige bevrijding die het kan bewerkstelligen, het mogelijk zal zijn eindelijk te breken met de dubbelzinnigheid en komaf te maken met dat slechts uit opportunisme en met de lippen beleden, en daarom op niets uitlopende, "sovereinisme". Genoemd programma is in staat de majeure politieke omwenteling teweeg te brengen die het Franse volk, zij het zonder er zich helemaal rekenschap van te geven, innig wenst.

Pas als de kwestie van de nationale soevereiniteit is geregeld zal Frankrijk, zo stelt de UPR, daarbij steunend op 1500 jaar vaderlandse geschiedenis, het gezag van de Staat kunnen herstellen en een effectief programma ten uitvoer kunnen brengen dat gericht is op economische, culturele en sociale ontplooiing in overeenstemming met de waarden vrijheid, gelijkheid en broederlijkheid eigen aan de Franse republiek.

(3) Zich beroepen op het "gaullisme" om die fictie in stand te houden is zonet een manipulatie, dan toch een anachronisme. Voortdurend onder vuur genomen door de media, de MRP en de atlantistische lobbies, heeft Charles de Gaulle zo'n halve eeuw geleden weliswaar een semantische toegeving gedaan met het begrip "Europa der staten", dat hij overigens vruchteloos probeerde te definiëren. Maar dit gebeurde in de totaal verschillende context van een zich in de kinderschoenen bevindende Europa met toen slechts zes lidstaten, waar Frankrijk nog een heersende rol speelde. Trouwens, telkens als de nationale soevereiniteit in het spel was, besliste Charles de Gaulle steeds in het voordeel van de soevereiniteit.

(4) Aan het verdrag van Rome hebben we o.m. het beginsel van het land van herkomst te danken (de Bolkestein-richtlijn doet niets anders dan dat beginsel in de praktijk om te zetten), en ook nog de – strategisch rampzalige – afwezigheid van Frankrijk aan de onderhandelingstafel van de WTO, waar het land nu vertegenwoordigd wordt door een Europees Commissaris. Men zal de Fransen niet wijsmaken dat men de strijd kan aanbinden tegen delokalisaties of tegen dumpingpraktijken vanuit lage-loon-

landen, als Frankrijk weg blijft uit een instantie waarin zelfs micro-staten hun nationale belangen kranig, en succesvol, verdedigen.

(5) Inmiddels, na een halve eeuw, is het wel genoegzaam bewezen dat alle plannen voor een “Ander Europa”, een “Europa der Volkeren”, een “Europa der naties”, een “sociaal Europa”, een “zelfstandig Europa”, een “confederaal Europa”, een “Europees Europa”, een “Europa zus” en een “Europa zo” slechts bedrog zijn bedoeld om een proces als onafwendbaar te laten uitschijnen wat in feite een goed doordacht en uitgekiend plan is om Frankrijk tot vazal te maken, en wat streeft naar een continentale bestuursstructuur zonder dat daarvoor enige historische noodwendigheid bestaat.

Een programma gericht op nationale bevrijding dat de links-rechts tegenstelling voorlopig in het midden laat

Het UPR-programma is eigenlijk niets anders dan een programma van nationale bevrijding. Aan de links-rechts tegenstelling wordt dus logischerwijs en doelbewust geen aandacht besteed. De UPR stelt daarbij geenszins dat de links-rechts tegenstelling niet bestaat, maar dat, zoals steeds wanneer Frankrijk zich in reëel gevaar bevindt, die tegenstelling voorlopig moet wijken voor de eisen van een noodsituatie. Onder de leden van de UPR zijn er bijgevolg Fransen uit alle politieke hoeken, die het waarschijnlijk niet met elkaar eens zijn over economische en sociale vraagstukken, of over zog. maatschappijkwesties. Maar akkoord gaan ze allemaal met het standpunt dat het zinloos is over die onderwerpen te discussiëren als de strategische beslissingen daaromtrent toch al zijn getroffen zonder dat de Fransen dit goed beseffen of erover zijn geïnformeerd. Wat voor zin heeft het om bijv. eindeloze en verscheurende debatten te voeren over het belastingsbeleid, de aanpak van delokalisaties, de financiering van de pensioenstelsels, migranten, het milieu, enz., aangezien elke belangrijke strategische besluitvorming terzake, die het Franse volk afhandig is gemaakt, reeds vooraf is gebeurd door de niet-verkozen leiders van de ECB en door de al evenmin verkozen Europese Commissarissen?

De UPR legt er de nadruk op dat de wildgroei van ondergeschikte thema's (samen met de thematiek van het “Andere Europa”) een van de essentiële afleidingsmaneuvers is die door de voorstanders van de Europese eenmaking aangewend worden om de Fransen af te leiden van het enige onderwerp dat echt ter zake doet: wie heeft de macht om over wat te beslissen?

Dit voor ogen houdend is de UPR vastberaden zich niet te laten meesleuren in ondergeschikte debatten terwijl het wezenlijke op het spel staat. Het staat derhalve de leden van de UPR vrij om zich te uiten (zo zij dat wensen — maar dan wel buiten de instanties van de beweging) voor of tegen deze of gene economische, fiscale of sociale optie, of om op te komen voor dit of gene levensbeschouwelijke standpunt over een bepaald maatschappelijk thema. Maar, om consequent te blijven met onderhavig handvest, rekenen de leden het tot hun taak om steeds na te gaan, nauwkeurig te bepalen en bekend te maken door welke Franse en buitenlandse instanties de beslissingen worden genomen inzake de thema's die ze aansnijden, en welke dienovereenkomstig de reële mogelijkheden zijn — voor zichzelf en voor hun gesprekspartners — om op de betrokken materie invloed uit te oefenen. Bovendien beschouwen de UPR-leden het als een essentieel beginsel dat de UPR niet de plaats is waar die ondergeschikte kwesties worden besproken, tenzij dan als het erop aankomt daarbij de machteloosheid van de nationale instanties bloot te leggen. Ze hoeden er zich dus voor de beweging op te laden met irrelevante en schadelijke twistappels.

3. Besluit: een strijd voor menselijke waardigheid

De meningsvrijheid die aan de UPR-leden wordt toegestaan t.a.v. een heleboel onderwerpen heeft wel zijn grenzen, m.n. de noodzaak om de dynamiek van de beweging alsook de collegialiteit binnen de partij te bewaren, en het ethisch beginsel dat niemand mag worden aangevallen omwille van godsdienstige overtuigingen, herkomst e.d.

De UPR maakt een fundamenteel onderscheid tussen natie en vaderlandsliefde enerzijds, en nationalisme anderzijds. De UPR maakt tot de zijne de beroemde uitspraak van Jaurès dat “het vaderland het enige bezit is van hen die niets bezitten”, en wijst erop dat het vaderland en de natie de enige instanties zijn waar democratie en onderlinge solidariteit tussen generaties en tussen maatschappelijke groepen echt werkbaar kunnen zijn.

De UPR neemt ook het in aanwezigheid van Alain Peyrefitte uitgesproken zinnetje van Generaal Charles de Gaulle voor haar rekening, m.n. “wij zijn geen nationalisten, wij zijn nationalen”, en onderstreept dat de meeste conflicten niet zijn ontstaan uit de naties op zichzelf, maar uit het verlangen bij een van hen om uit het eigen kader te treden en zich op te werpen tot imperium, daarbij andere naties tot vazallen makend en ze dwingend haar eigen waarden over te nemen.

Terwijl de UPR uiting geeft aan haar liefde voor het vaderland en elk nationalisme verwerpt, wijst de partij vanzelfsprekend ook elke vorm van extremisme, racisme en communitarisme van de hand, en verklaart uitdrukkelijk voorstander te zijn van secularisme en van de principes vervat in de Universele verklaring van de rechten van de mens die op 10 december 1948 door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties is aangenomen. Die Verklaring, samen met artikel 1 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake burgerrechten en politieke rechten van 16 december 1966, dat het zelfbeschikkingsrecht van de volkeren als een onwrikbaar beginsel vooropstelt, vormen de hoogste morele rechtvaardiging voor het UPR-programma; immers, dat programma wil genoemd onaantastbaar zelfbeschikkingsrecht aan de Fransen teruggeven, en roept ze op zich tegen elke vorm van onderwerping, vrijwillig danwel opgelegd, te verzetten.

De UPR plaatst de feiten steeds in dat wereldwijde perspectief en stelt plechtig dat in onze 21ste eeuw, waar allerhande communicatiemiddelen en uitwisselingen van het ene naar het andere uiteinde van de werldebol de toon aangeven, de enige wettige internationale instantie, thans meer dan ooit, de Organisatie der Verenigde Naties is, waarvan het hoogste ethische beginsel inhoudt dat alle volkeren en alle naties op volledig gelijke voet moeten worden behandeld. De gedachte op zichzelf om een Europees – of euro-atlantisch – imperium op te bouwen, dat bepaalde landen (goed- of kwaadschiks) omvat maar alle overige uitsluit, is een tragische vergissing en een grondige historische misvatting, met mogelijke ernstige gevolgen voor de wereldvrede.

Daarom wil de UPR alle vormen van internationale samenwerking bevorderen met alle staten van de wereld, zonder daarbij een (ethisch bedenkelijk) onderscheid te maken tussen landen naargelang ze wel of niet deel uitmaken van het Europese continent. De UPR benadrukt in dit verband dat continenten niets anders zijn dan geografische afspraken, die niets of weinig te maken hebben met geestesverwantheid of met intensiteit van de uitwisselingen tussen de staten van de wereld.

De UPR wenst ten andere de Francofonie verder uit te bouwen en te verdiepen tot een beschavingstegenwicht, dat kan bijdragen tot het behoud van de culturele verscheidenheid in de wereld. Daarom ook wil de UPR dat in de Franse grondwet het beginsel wordt ingeschreven dat de met vetorecht verbonden permanente zetel van Frankrijk in de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties onder geen beding mag worden afgestaan. Daarmee wordt niet alleen beoogd Frankrijks rol als wereldmacht te behouden, maar verder ook om de prominente plaats van de Franstalige wereld in het koor der naties veilig te stellen.

De UPR tot slot stelt dat in de ogen van de Fransen geen vooruitgang mogelijk of aanvaardbaar is als dit niet strookt met de idealen van vrijheid, gelijkheid en broederlijkheid van de Franse republiek, en als dit in strijd is met seculariteit, humanisme, eerbied voor culturele verscheidenheid, sociale rechtvaardigheid en met het verzet tegen alle communitarisme.

De UPR wijst erop dat dit geheel van waarden Frankrijk tot een internationale referentie gemaakt heeft voor allen die wars zijn van de veralgemeende commercialisering van de wereld, die de mens herleidt tot een louter economische variabele. M.a.w.: door ervoor te pleiten dat Frankrijk zijn banden verbreekt met de funeste utopie die het Europese imperium is, komt de UPR op voor een humanistische opvatting van de samenleving, alsook voor de vrijheid, emancipatie en waardigheid van elke mens op aarde.

Belangrijker onderwerp is er niet in het begin van dit derde millennium.